Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (femte avdelningen)

den 8 juni 2017*

”Begäran om förhandsavgörande — Artikel 56 FEUF — Artikel 36 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet — Skattelagstiftning — Inkomstskatt — Undantag från skatteplikt för ränta som utbetalas av banker som uppfyller vissa lagstadgade villkor — Indirekt diskriminering — Banker etablerade i Belgien och banker etablerade i en annan medlemsstat”

I mål C-580/15,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge (Domstolen i första instans för Västflandern, avdelning Brygge, Belgien) genom beslut av den 28 oktober 2015, som inkom till domstolen den 9 november 2015, i målet

Maria Eugenia Van der Weegen,

Miguel Juan Van der Weegen,

Anna Pot,

i egenskap av rättighetsinnehavare efter Johannes Van der Weegen, avliden,

Anna Pot,

mot

Belgische Staat,

meddelar

DOMSTOLEN (femte avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.L. da Cruz Vilaça samt domarna K. Lenaerts, domstolens ordförande såsom tillförordnad domare på femte avdelningen, M. Berger (referent), A. Borg Barthet och F. Biltgen,

generaladvokat: N. Wahl,

justitiesekreterare: förste handläggaren M. Ferreira,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 15 september 2016,

* Rättegångsspråk: nederländska.

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

— Maria Van der Weegen, Miguel Juan Van der Weegen och Anna Pot, genom C. Hendrickx och M. Vandendijk, advocaten,

— Belgiens regering, genom J.-C. Halleux och M. Jacobs, båda i egenskap av ombud, biträdda av S.D. D'Aiola, expert,

— Europeiska kommissionen, genom W. Roels, i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 56 och 63 FEUF samt artiklarna 36 och 40 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet av den 2 maj 1992 (EGT L 1, 1994, s. 3) (nedan kallat EES-avtalet).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan, å ena sidan, Maria Eugenia Van der Weegen, Miguel Juan Van der Weegen, Anna Pot, i egenskap av rättighetsinnehavare efter Johannes Van der Weegen, och Anna Pot och, å andra sidan, Belgische Staat (belgiska staten) angående avslag på en begäran om undantag från skatteplikt för inkomster från ett sparkonto i en annan medlemsstat än Konungariket Belgien.

Belgisk rätt

3 I artikel 21 5° i Wetboek van de inkomstenbelastingen(lagen om inkomstskatt) (nedan kallad WIB 1992), i den lydelse som gällde vid 2010 års taxering (2009 års inkomst), föreskrivs följande:

”Inkomst av kapital och lös egendom omfattar inte:

…

5° första skiktet på 1 730 [euro] (grundbelopp 1 250 [euro]) per år av inkomst hänförlig till ett sparkonto som inte omfattas av någon bestämmelse i avtal om när sparkontot ska avslutas eller sägas upp och som innehas i sådana kreditinstitut med hemvist i Belgien som regleras i lag av den 22 mars 1993 om regler för kreditinstitut och om kontroll av dessa, varvid följande gäller:

— Dessa sparkonton ska dessutom uppfylla de kriterier som fastställts av Kungl. Maj:t på förslag av kommissionen för bank-, finans- och försäkringssektorn …, avseende den valuta som sparandet sker i, avseende villkoren och sätten för uttag, samt avseende strukturen och storleken på avkastningen på sparandet samt sättet att beräkna densamma.

…”

4 I domen av den 6 juni 2013, kommissionen/Belgien (C-383/10, EU:C:2013:364), slog EU-domstolen fast att denna bestämmelse strider mot artikel 56 FEUF och artikel 36 i EES-avtalet.

5 Artikel 170 i Wet van 25 april 2014 houdende diverse bepalingen (lag av den 25 april 2014 om olika bestämmelser) (*Belgisches Staatblatt* av den 7 maj 2014, s. 36946) (nedan kallad lagen av den 25 april 2014), medförde följande ändringar av artikel 21 5° WIB 1992:

”Inkomst av kapital och lös egendom omfattar inte:

…

5° första skiktet på 1 250 euro (icke indexerat belopp) per år av inkomst hänförlig till sparkonton som inte omfattas av någon bestämmelse i avtal om när sparkontot ska avslutas eller sägas upp och som innehas i sådana kreditinstitut som avses i artikel 56.2 2° a, varvid följande gäller:

— Detta sparande ska dessutom uppfylla de kriterier som fastställts av Kungl. Maj:t på förslag av Belgiens riksbank och myndigheten för finansiella tjänster och finansmarknader, var och en inom ramen för sina befogenheter, avseende den valuta som sparandet sker i, avseende villkoren och sätten för uttag, samt avseende strukturen och storleken på avkastningen på sparandet samt sättet att beräkna densamma, eller, för inkomster hänförliga till sparande i ett kreditinstitut med hemvist i en annan medlemsstat i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, uppfylla motsvarande kriterier som fastställts av likvärdiga myndigheter i den andra medlemsstaten.

…”

6 Motiveringen till ändring av artikel 21 5° WIB 1992 har följande lydelse:

”Det måste vara fråga om motsvarande villkor, det vill säga till att börja med bör sparkontot omfattas av samma grundläggande villkor som nämns i artikel 21 5° WIB 1992. Vidare måste sparandet uppfylla de kriterier som fastställts av myndigheterna i den berörda medlemsstaten avseende den valuta som sparandet sker i och avseende villkoren och sätten för uttag, samt avseende strukturen och storleken på avkastningen på sparandet samt sättet att beräkna densamma. Dessa kriterier måste motsvara dem som gäller i Belgien. Detta innebär att de – utan att vara identiska – måste ha ett likvärdigt innehåll. …”

7 I Koninklijk besluit tot uitvoering van het WIB 1992 (kunglig förordning av den 27 augusti 1993 om genomförande av WIB 1992) (*Belgisches Staatblatt* av den 13 september 1993, s. 20096), i dess lydelse enligt kunglig förordning av den 7 december 2008 (*Belgisches Staatblatt* av den 22 december 2008, s. 67513) (nedan kallad KB/WIB 92), föreskrivs ytterligare kriterier som gäller för sådana sparkonton som avses i artikel 21 5° WIB 1992 för att nämnda artikel ska vara tillämplig.

8 I artikel 2 KB/WIB 92 föreskrivs följande:

”För att en tillämpningen av artikel 21 5° [WIB 1992] ska kunna komma i fråga måste sådana sparkonton som avses i den artikeln även uppfylla följande kriterier:

1° Sparandet måste ske i euro.

2° Uttag från sparkontot får endast ske, direkt eller i samband med ett transaktionskonto, för att genomföra följande transaktioner:
   a) återbetalning i kontanter,
   b) överföring, annat än en stående överföring, till ett konto i namnet på innehavaren av sparkontot,
   c) överföring till ett sparkonto som öppnats vid samma institut till förmån för en make eller en släkting (till och med andra graden) till innehavaren av sparkontot,

…

3° Uttagsvillkoren bör innehålla en möjlighet för inlåningsinstitutet att som villkor för uttag föreskriva att det ska meddelas 5 kalenderdagar i förväg om det överstiger 1 250 [euro] och begränsa uttag till 2500 [euro] per halv månad.

4° a) Det är obligatoriskt att avkastningen på sparkontot uteslutande består av

— en grundränta och

— en lojalitetsbonus.

b) Grundränta och lojalitetsbonus beräknas enligt en räntesats uttryckt som årlig räntesats.

Grundränta löper på sparkontot senast nästföljande kalenderdag efter den kalenderdag då insättning gjorts och ränta upphör att löpa från och med den kalenderdag då uttag sker.

Insättningar och uttag som gjorts samma kalenderdag kompenseras vid beräkningen av grundränta och lojalitetsbonus.

Intjänad grundränta utbetalas på sparkontot en gång per kalenderår, så att den, med undantag från andra stycket, löper med grundränta från och med den 1 januari.

En debetränta kan inte uttas av innehavaren av ett sparkonto.

Lojalitetsbonus utbetalas på insättningar som stått orörda på samma konto under tolv månader i följd.

Sker en överföring från ett sparkonto till ett annat sparkonto i samma innehavares namn hos samma inlåningsinstitut, i andra fall än en stående överföring, får den bonusperiod som uppnåtts på det första sparkontot tillgodoräknas under förutsättning att det överförda beloppet uppgår till 500 [euro] och innehavaren inte redan har gjort tre överföringar av detta slag från samma sparkonto under samma kalenderår.

c) Den grundräntesats som tillämpas av ett inlåningsinstitut på mottagna insättningar får inte överskrida den högsta av följande två räntesatser:

— 3 procent.

— Den räntesats som Europeiska centralbanken tillämpar på sina huvudsakliga refinansieringstransaktioner och som gällde den tionde i månaden före den aktuella sexmånadersperioden.

Höjningar av grundräntesatsen bibehålls under minst tre månader, med undantag för det fall då det sker en sänkning av den räntesats som Europeiska centralbanken tillämpar på sina huvudsakliga refinansieringstransaktioner.

Räntesatsen för lojalitetsbonusen får inte, dock utan att det påverkar föreskrifterna i punkt e nedan,

— överskrida 50 procent av den högsta grundräntesatsen enligt första stycket. Om denna procentsats inte motsvarar en tiondels procent, ska den högsta räntesatsen för lojalitetsbonusen avrundas till närmast lägre tiondels procent,

— vara lägre än 25 procent av den erbjudna grundräntesatsen. Om denna procentsats inte motsvarar en tiondels procent, ska den lägsta räntesatsen för lojalitetsbonusen avrundas till närmast lägre tiondels procent.

d) En enda grundräntesats är tillämplig på sparandet vid en given tidpunkt.
e) Den lojalitetsbonus som utgår vid en given tidpunkt är densamma för nya insättningar som för sparande på vilket en ny bonusperiod börjar löpa. Den lojalitetsbonus som är tillämplig vid tidpunkten för nya insättningar eller då en ny bonusperiod börjar löpa är, utan att det påverkar tillämpningen av punkt 4 b sjunde stycket, tillämplig på hela bonusperioden.

5° Inlåningsinstitutet ska undersöka huruvida gränsen i artikel 21 5° WIB 1992 är uppnådd varje gång som grundräntan och lojalitetsbonusen betalas ut på kontot och det ska härvidlag beakta samtliga belopp som utbetalats under taxeringsperioden."

9 Administrationen offentliggjorde härvidlag cirkuläret AAFisc nr 22/2014 (nr Ci.RH.231/633.479), av den 12 juni 2014, som, i punkt 2, med rubriken "Kriterier som utländska sparkonton ska uppfylla för att omfatta av undantag från skatteplikt", har följande lydelse:

"4. I enlighet med artikel 21 5° WIB 1992 … utländska sparkonton måste uppfylla de kriterier som uppställts av lagstiftaren (eller ett offentligt verkställande organ som är behörigt att verkställa skattelagstiftningen) och som har varit föremål för ett yttrande från organ som är likvärdiga med Nationale Bank van België och Financiële Diensten en Markten.

5. Dessa kriterier måste dessutom motsvara de kriterier som uppställs i artikel 2 KB/WIB 92 såvitt avser följande:

— valutan i vilken sparandet sker,

— villkoren och sättet för uttag,

— och avkastningens struktur, storlek och beräkningsmetod.

För detaljerna kring dessa kriterier hänvisas till nämnda artikel 2 KB/WIB 92 …"

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

10 Johannes Van der Weegen och Anna Pot hade, vad beträffar beskattningsåren 2010–2013, fem sparkonton i finansinstitut i en annan medlemsstat än Konungariket Belgien. De har begärt att få omfattas av undantaget från skatteplikt enligt artikel 21 5° WIB 1992, i ändrad lydelse enligt lag av den 25 april 2014.

11 Eftersom ingen av dessa finansinstitut kunde visa att de sparkonton som innehas hos dessa institut uppfyllde sådana villkor som motsvarar dem som gäller för de lagreglerade sparkontona i Belgien, i synnerhet när det gäller grundränta och lojalitetsbonus, avslog de belgiska skattemyndigheterna begäran om att inkomsterna från dessa sparkonton skulle omfattas av undantag från skatteplikt.

12 Johannes Van der Weegen och Anna Pot överklagade detta beslut till den hänskjutande domstolen. Denna domstol önskar få klarhet i huruvida artikel 21 5° WIB 1992, i ändrad lydelse enligt lag av den 25 april 2014, är förenlig med unionsrätten.

13 Mot denna bakgrund beslutade Rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge (Domstolen i första instans för Västflandern, avdelning Brygge, Belgien) att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till EU-domstolen:

"Strider artikel 21 5° WIB 1992, i dess lydelse enligt artikel 170 i lagen av den 25 april 2014, mot bestämmelserna i artiklarna 56 FEUF och 63 FEUF samt mot artiklarna 36 och 40 i EES-avtalet, i den mån den omtvistade nationella bestämmelsen, även om den utan åtskillnad gäller för såväl inhemska

som utländska tjänsteleverantörer, uppställer villkor som motsvarar villkoren i artikel 2 i kunglig förordning om verkställande av WIB 1992 och som i praktiken endast finns på den belgiska marknaden och följaktligen utgör ett allvarligt hinder för utländska tjänsteleverantörer att tillhandahålla sina tjänster i Belgien?”

14 Det framgår av EU-domstolens handlingar i målet att Johannes Van der Weegen avled den 20 januari 2016. Maria Eugenia Van der Weegen, Miguel Juan Van der Weegen och Anna Pot har övertagit dennes rättigheter.

Tolkningsfrågan

Inledande synpunkter

15 Domstolen konstaterade i domen av den 6 juni 2013, kommissionen/Belgien (C-383/10, EU:C:2013:364), att Konungariket Belgien hade underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 56 FEUF och artikel 36 i EES-avtalet genom att införa och bibehålla en ordning med diskriminerande beskattning av ränta som betalats av banker utan hemvist i landet, vilken följer av en tillämpning av ett undantag från skatteplikt som uteslutande gäller för ränta som betalats av banker med hemvist i landet.

16 Med anledning av denna dom ändrades denna ordning så att undantag från skatteplikt nu även gäller för ränta som betalas av banker utan hemvist i landet.

17 Enligt WIB 1992, i ändrad lydelse enligt lag av den 25 april 2014, gäller för att innehavare av sparkonton ska kunna dra fördel av detta undantag från skatteplikt att den berörda sparordningen måste uppfylla vissa lagstadgade kriterier, såsom att sparandet måste ske i euro, ha begränsningar vad gäller uttag samt att avkastningen ska beräknas enligt en metod som utgår ifrån en grundränta och en lojalitetsbonus.

18 I WIB föreskrivs att insättningar i kreditinstitut som är etablerade i en annan medlemsstat i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet måste uppfylla likvärdiga kriterier som fastställts av behöriga myndigheter i den andra medlemsstaten.

19 Enligt motiveringen till lagen av den 25 april 2014 måste det vara ”likvärdiga villkor, det vill säga … att sparkontona bör omfattas av samma grundläggande villkor som nämns i artikel 21 5° WIB 1992”.

20 Under förhandlingen vid domstolen förklarade den belgiska regeringen att denna motivering ska förstås på så sätt att de villkor som gäller för sparkonton i banker som är etablerade i en annan medlemsstat än Belgien inte måste vara identiska med dem som gäller för sparkonton i banker etablerade i Belgien, utan det är tillräckligt att de har likvärdiga villkor.

21 Domstolen konstaterar att oberoende av denna fråga, är det klarlagt att ett sparkonto i en bank som är etablerad i Belgien eller i en bank etablerad utomlands, under alla omständigheter särskilt måste uppfylla två villkor för att kunna omfattas av det aktuella undantaget från skatteplikt.

22 För det första måste ett sådant sparkonto omfattas av vissa begränsningar när det gäller sättet och villkoren för uttag från kontot, och för det andra måste avkastningen på ett sådant konto bestå av både en grundränta och en lojalitetsbonus.

23 Det är mot bakgrund av det ovanstående som domstolen ska besvara den fråga som ställts av den hänskjutande domstolen.

Prövning av tolkningsfrågan

24 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artiklarna 56 och 63 FEUF och artiklarna 36 och 40 i EES-avtalet ska tolkas så, att de utgör hinder för en nationell ordning för undantag från skatteplikt, såsom det som föreskrivs i artikel 21 5° WIB 1992, i ändrad lydelse genom lagen av den 25 april 2014, som, trots att den tillämpas utan åtskillnad på inkomster från sparkonton hos leverantörer av banktjänster etablerade i Belgien eller i en annan medlemsstat i EES, är förbehållen inkomster från sparkonton i banker som uppfyller villkor som de facto är specifika för enbart den nationella marknaden.

25 För att besvara denna fråga bör det först konstateras att även om en sådan nationell lagstiftning skulle kunna omfattas av de två grundläggande friheter som nämnts av den nationella domstolen, kvarstår det faktum att dessa reglers eventuellt inskränkande verkan på den fria rörligheten för kapital endast är en oundviklig konsekvens av eventuella inskränkningar i friheten att tillhandahålla tjänster. När en nationell åtgärd kan knytas till flera olika grundläggande friheter samtidigt, ska domstolen dock i princip endast utgå från en enda av dessa friheter om det, med hänsyn till omständigheterna i det enskilda fallet, framgår att de övriga friheterna är helt underordnad denna frihet och kan knytas till denna (se, analogt, dom av den 8 september 2009, Liga Portuguesa de Futebol Profissional och Bwin International, C-42/07, EU:C:2009:519, punkt 47, dom av den 11 mars 2010, Attanasio Group, C-384/08, EU:C:2010:133, punkt 40, och beslut av den 28 september 2016, Durante, C-438/15, ej publicerad, EU:C:2016:728, punkt 14).

26 Av detta följer att den aktuella ordningen för undantag från skatteplikt ska prövas enbart utifrån artiklarna 56 FEUF och 36 i EES-avtalet.

27 Dessutom bör det konstateras att banktjänster utgör tjänster i den mening som avses i artikel 57 FEUF. Enligt artikel 56 FEUF är det förbjudet att tillämpa nationella bestämmelser som utan att det är objektivt motiverat hindrar en tjänsteleverantör från att faktiskt utöva friheten att tillhandahålla tjänster (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 januari 2016, kommissionen/Grekland, C-66/15, ej publicerad, EU:C:2016:5, punkt 22 och där angiven rättspraxis).

28 Genom den aktuella lagstiftningen inrättas i förevarande fall en skatteordning som är tillämplig utan åtskillnad på inkomster från ett sparkonto som betalas av banker etablerade i Belgien och på inkomster som betalas av banker etablerade i en annan medlemsstat.

29 Även en nationell lagstiftning som är tillämplig utan åtskillnad på alla tjänster, oavsett var leverantören är etablerad, kan utgöra en inskränkning i friheten att tillhandahålla tjänster, eftersom fördelen förbehålls användare av tjänster som uppfyller vissa villkor som de facto hänför sig till den nationella marknaden och således berövar användare av andra i huvudsak liknande tjänster, men som inte uppfyller de särskilda villkoren i denna lagstiftning, möjligheten att utnyttja denna fördel. En sådan lagstiftning påverkar nämligen situationen för användare av tjänsterna som sådana och kan därför avskräcka dem från att använda vissa leverantörers tjänster, eftersom de tjänster som erbjuds av sistnämnda leverantörer inte uppfyller de villkor som uppställs i denna lagstiftning, vilka utgör en förutsättning för tillträde till marknaden (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 maj 1995 Alpine Investments, C-384/93, EU:C:1995:126, punkterna 26–28 och 35–38, och dom av den 10 november 2011, kommissionen/Portugal, C-212/09, EU:C:2011:717, punkt 65 och där angiven rättspraxis).

30 Domstolen ska således först kontrollera om den nationella lagstiftningen i fråga, även om den är tillämplig utan åtskillnad, medför hinder för friheten att tillhandahålla tjänster.

31 Det ska härvidlag påpekas, såsom anges i cirkuläret AAFisc nr 22/2014, att sparkontona måste uppfylla de kriterier som anges i artikel 2 i KB/WIB 92, där det bland annat föreskrivs att uttag från sådana sparkonton måste begränsas för att särskilja dem från transaktionskonton och att avkastningen på sparkonton uteslutande måste bestå av en grundränta och en lojalitetsbonus.

32 Det framgår även av de uppgifter som de berörda parterna lämnade under förhandlingen vid domstolen att det i övriga medlemsstater i EES, förutom Konungariket Belgien, inte finns någon ordning rörande sparkonton som uppfyller villkoren i artikel 2 i KB/WIB 92, i synnerhet villkoren avseende avkastningen på ett sådant konto. Denna avkastningsmetod utgör tydligen en egenhet för den belgiska bankmarknaden.

33 Den aktuella nationella lagstiftningen, även om den är tillämplig utan åtskillnad på inkomster från sparkonton som öppnas hos inlåningsinstitut etablerade i Belgien och på sparkonton som öppnas i andra medlemsstater i EES, kan således leda till att personer bosatta i Belgien de facto avskräcks från att utnyttja banktjänster i andra medlemsstater och att öppna eller bibehålla sparkonton i sistnämnda banker, eftersom den ränta som betalas av dem inte kommer att bli föremål för det aktuella undantaget från skatteplikt, bland annat på grund av att avkastningen på sparkontona inte består av en grundränta och en lojalitetsbonus.

34 Denna lagstiftning kan vidare avhålla innehavare av ett sparkonto i en bank etablerad i Belgien, och som uppfyller de villkor som krävs för att omfattas av nämnda undantag från skatteplikt, från att flytta sparandet till en bank etablerad i en annan medlemsstat och där det inte erbjuds konton som uppfyller dessa villkor.

35 Härav följer således att nämnda lagstiftning kan utgöra ett hinder för friheten att tillhandahålla tjänster, vilket i princip är förbjudet enligt artikel 56 första stycket FEUF, eftersom det uppställs villkor för att tjänsteleverantörer etablerade i andra medlemsstater ska få tillgång till den belgiska bankmarknaden. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att pröva om så är fallet, särskilt mot bakgrund av de omständigheter som anges i punkt 29 i denna dom.

36 I ett andra steg är det nödvändigt att kontrollera om en sådan inskränkning kan motiveras av de skäl som anförts av den belgiska regeringen.

37 Det följer av fast rättspraxis att nationella åtgärder som kan hindra eller göra det mindre attraktivt att utöva de grundläggande friheter som garanteras av fördraget kan godtas, om det mål som eftersträvas är av allmänintresse, om de är ägnade att säkerställa förverkligandet av det mål som eftersträvas och inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål (se, bland annat, dom av den 6 juni 2013, kommissionen/Belgien, C-383/10, EU:C:2013:364, punkt 49 och där angiven rättspraxis).

38 Den belgiska regeringen har gjort gällande att den ifrågavarande lagstiftningen bidrar till att skydda konsumenterna. Den belgiska regeringen uppgav att det i detta syfte är nödvändigt att personer bosatta i Belgien har tillgång till ett hållbart sparkonto, som är skyddat, stabilt, fullgott och riskfritt för att kunna täcka stora eller oväntade utgifter.

39 Domstolen har i detta avseende slagit fast att konsumentskyddet ingår bland de tvingande hänsyn till allmänintresset som kan motivera en inskränkning av friheten att tillhandahålla tjänster (se dom av den 23 januari 2014, kommissionen/Belgien, C-296/12, EU:C:2014:24, punkt 47).

40 Det ankommer således på den hänskjutande domstolen att fastställa huruvida den aktuella lagstiftningen motsvarar ett sådant tvingande hänsyn till allmänintresset.

41 Den hänskjutande domstolen måste vidare säkerställa att skatteordningen i fråga – även om den anses fullfölja ett sådant mål – inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå målet och att proportionalitetsprincipen iakttas.

42 Även om det antas att den aktuella ordningen uppfyller ett skäl av allmänintresse, kan denna ordning – genom att de facto undanta alla inkomster från sparkonton på den inre marknaden, med undantag för sparkonton som innehas i banker etablerade i Belgien, från tillämpningen av undantaget från skatteplikt – utesluta sparkonton som öppnats i bankinstitut, särskilt andra bankinstitut än belgiska, vilka skulle kunna uppnå samma mål som eftersträvas med nämnda ordning, nämligen konsumentskydd. I synnerhet tyder inga av de argument som anförts vid domstolen på att tillämpningen av de villkor som uppställs i artikel 2 KB/WIB 92 angående avkastning på sparkonton är nödvändiga för att uppnå detta mål.

43 Konsumentskyddet kan följaktligen inte åberopas för att motivera den aktuella inskränkningen av friheten att tillhandahålla tjänster.

44 När det gäller artikel 36 i EES-avtalet, påpekar domstolen att denna bestämmelse motsvarar artikel 56 FEUF, så att de överväganden avseende denna artikel som gjorts ovan i punkterna 27–43 även gäller med avseende på nämnda artikel 36.

45 Av det ovanstående följer att den ställda frågan ska besvaras på följande sätt. Artikel 56 FEUF och artikel 36 i EES-avtalet ska tolkas så, att de utgör hinder för en nationell lagstiftning såsom den aktuella i vilken det föreskrivs en nationell ordning för undantag från skatteplikt, i den mån det i denna ordning – trots att den tillämpas utan åtskillnad på inkomster från sparkonton hos leverantörer av banktjänster vare sig de är etablerade i Belgien eller i någon annan medlemsstat i EES – uppställs villkor för att tjänsteleverantörer etablerade i andra medlemsstater ska få tillgång till den belgiska bankmarknaden. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera om så är fallet.

Rättegångskostnader

46 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (femte avdelningen) följande:

Artikel 56 FEUF och artikel 36 i avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet, av den 2 maj 1992, ska tolkas så, att de utgör hinder för en nationell lagstiftning såsom den aktuella i vilken det föreskrivs en nationell ordning för undantag från skatteplikt, i den mån det i denna ordning – trots att den tillämpas utan åtskillnad på inkomster från sparkonton hos leverantörer av banktjänster vare sig de är etablerade i Belgien eller i någon annan medlemsstat i EES – uppställs villkor för att tjänsteleverantörer etablerade i andra medlemsstater ska få tillgång till den belgiska bankmarknaden. Det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera om så är fallet.

Underskrifter